



CON ONG

tuần báo trào phúng đối lập

(Môn bài nhờ nước cấp số 3716/TBTT/CHBCI)

Số 75

10 TỶ

TUẦN LỄ TỪ 21-8
ĐẾN 27-8-1969

CHỦ TIỆM : MINH VÔ

ĐẦU BẾP : THƯƠNG SINH

CỬA TIỆM 54 VÕ TÁNH ỚNG NÓI 24.901 — 93.801

Wason
DS 531
C74++

75
Aug. 21, 69



một chuyện không bao giờ quên



Tuần trước, nghị sĩ Hoàng Kim Quy lôi Con Ong ra hầu tòa lần cuối. Bị cáo Minh Vô chưa kịp đứng trước vành móng ngựa, ông tòa Phú, một ông chánh án rất cấp tiến và đầy ắp lương tâm chức nghiệp, đã xua tay cho tan hàng Vụ nghị sĩ Hoàng Kim Quy kiện Con Ong, Tiếng Vang, Thời Thế, kẻ như huê Người mất cả chỉ lẫn chài là ông Hoàng Kim Quy. Cũng may, Con

Ong nghe lời « thông cảm » của luật sư Dương Văn Trương, không bồi tiếp những quả chửi bới tàn nhẫn do thân nhân ông gửi tài liệu tới đó ông ạ! Giá mà đập nát kẻ thù, thì rồi cũng hòa cả làng. Ở đời, cần sự khoan dung. Phải chi, nghị sĩ Hoàng Kim Quy gọi giầy nói mắng mỗ vài câu hay viết thư phàn nàn thì C.O. sẽ phục ra rit. Đăng này nghị sĩ lại dứt đơn

kiên Con Ong nên Con Ong phải dấy trước khi ra tòa. Nghị sĩ Hoàng Kim Quy cảm thay hồ chưa?

23 tháng 8, Con Ong lại ra tòa! Viết báo Con Ong là sửa soạn những cuộc hành hương hầu tòa. Con Ong ra tòa chỉ vì đăng lại một bài báo đả kích ông Võ Long Triều đã đăng trên nhật báo Thời Thế. Nhật báo Thời Thế không việc gì, Còn Con Ong

trừ cấp chiếu đi hầu tòa. Con Ong với riêng ông Võ Long Triều, đã có bài nói lại. Và bài đó, chưa ai được hưởng. trừ ông Võ Long Triều. Mặc dầu vậy, ông Võ Long Triều vẫn lôi cổ Con Ong ra tòa. Để cho vụ án ngã ngũ, Con Ong sẽ nói chuyện với những kẻ ngoan cố, không thích « chơi » tình mà chỉ khoái « chơi » lý.



**NHÀ NƯỚC CHƯA ĐỦ THƠ
ĐỀ NGĂN CẢN MỘT TẬP TỤC**

Vì quá suy nhược và lệ thuộc vào đô la Mỹ, vua kinh tế Giao Chỉ, Âu Dương Công Tử đã tỏ ra bất lực trước một sự khan hiếm đường. Cách giải quyết duy nhất của Công Tử là ngón hàm mo công tối độc. Con rắn kinh tế Giao Chỉ, cái «ba ghéc» mất chất «ma đích», đã hợp hợp miệng vô eam. Lần này, Âu Dương Công Tử cấm sản xuất bánh Trung thu, xâm phạm vào phong tục tập quán Giao Chỉ.

Nhớ ngày khan hiếm sứa đặc, Tây Độc Âu Trương Thanh cũng đã ra lệnh cấm các hàng quán bán cả phe không được bán cả phe sứa. Nhưng người ta cứ bán. Và Tây Độc cóc làm gì nổi. Nhìn sang nước Anh hỏi thể giải đại coven lần nhì mà coi. Khi xếp nhà nước bảo đường cần cho kỹ nghệ... chiến tranh chống Đức, cả nước tình nguyện nhịn đường. Cả phe uống đường. Bánh ngọt làm bằng... muối! Sở dĩ dân Anh có tinh thần ấy vì người ta yêu thương Chính phủ người ta. Chính phủ người ta nỡ ra cái hồn Chính phủ. Chính phủ người ta ít khi cho dân ăn thịt thỏ lại không ăn cắp. Dân chúng yêu Chính phủ thì Chính phủ mới được cái hạnh diện báo sao dân nghe vậy.

Tây Độc Âu Trương Thanh đã là người không tri kỷ, tri bỉ, nay đen lượt Âu Dương Công Tử càng để cái sự dốt nó dốt về tri kỷ tri bỉ của mình. Không có đường thì lấy mìa mà căng mật cho nó ra đường chứ! Phát động trồng mìa và chiến dịch căng mật cho dân đi.

Tại sao lại cấm làm bánh trung thu. Chưa có trung thu đường đã khan hiếm, đâu phải vì làm bánh trung thu mà khan hiếm?

Muốn cấm dân điều gì và khoái được dân nghe theo phải tự hỏi chính mình có bánh không đã chứ. Đường này nọ các Cá lại hóa tômươn, dân chúng đã thất vọng tômươn, còn bắt nghe lời tômươn nữa sao?

Không thể cấm dân chúng thường thức bánh Trung thu mà chỉ có thể kêu gọi sự tình nguyện nhịn ăn bánh trung thu của dân thôi.

Biết bao lần cá nhân Âu Dương Công Tử đã cho dân Giao Chỉ ăn bánh vẽ, ăn phân khêu từ dưới mỏ đầu hòa lên? Biết bao lần?

Chính phủ rất một bầy cuội, ai dám tin bây giờ, Bởi vậy, Con Ông tin chắc rằng cái lệnh cấm của Âu Dương Công Tử sẽ «nóng a ri về u».

và, Bà con cô bác yên chí, chúng ta vẫn có bánh Trung thu mà dớp. Đường thiếu gì. Nó ca được chứa sẵn ở Chợ Lớn. Tại sao đường khan hiếm mà Chợ Lớn vẫn có nhiều? Hãy viết thư hỏi Âu Dương Công Tử, Nhớ kèm theo 3 đồng cò trả lời.

dân anh đòi lập với nhà nước dân em đòi lập với nhà bếp

Mấy hôm nay, báo chí trong nước Giao Chỉ đã bàn tán rất sôi nổi về vụ Sở Đò Thùng hạ lệnh giết tên «Agent double», Vũ Ngọc Nha rồi đổ tội cho mấy chú thiên thần mũ xanh Mèo. Mấy chú Mèo ngu dại chính mọc phin cho Nha, nhốt hẳn vào bao bố, bắn hẳn vào đầu và liệng xuống biển, đang nằm ở xa lìm Long Bình. (Cứ tưởng tượng xa lìm giả vờ đi) Luật sư của các chú từ Mèo qua, tuyên bố cả trăm thẳng gián điệp bị thanh trừng ở Giao Chỉ. Có sao đâu.

Thực thế, có sao đâu với chúng ta. Nếu có giết gàn là giết gàn với các bố cớm Giao Chỉ trong sở Đò Thùng như... (các bạn biết tên Giao Chỉ nào trong ngoài chính giới làm cớm cho Xỉa xin cứ việc điền vô, không bị thủ tiêu đầu mà sợ). Thế thôi. Mẹ kiếp, biết bao nhiêu vụ tàu bay Mỹ bỏ bom làm làm chết đồng bào ta, sao chẳng có thẳng phi công Mỹ nào vô tù và ra tòa và bóc luật sư từ Mỹ qua cãi cho chúng nó. Đề luật sư của chúng nó tuyên bố vài câu, đại khái, «Tôi có đủ tài liệu để chứng minh rằng quân đội Mỹ vì quá háng say giết Việt Cộng nên đã giết oan cả ngàn, vạn người Việt không Cộng ở Việt Nam...»

Hỡi các bố nhà báo A Nam ta,

Gián điệp là gì? Là những thẳng được ớn hít thở cửa ba năm để dùng một giờ và dùng xong thì phải chết. Thùng nào làm cớm cho Sở Đò Thùng cũng đều có một kết luận như Vũ Ngọc Nha. Tại sao các bố cứ mất công đặt vấn đề Tư Pháp Giao Chỉ và Tư Pháp Mỹ mi ly thể diện Quốc gia, Chủ quyền, thế xanh rớt tình như hệ vậy? Kệ cha chúng nó. Thằng nào có máu cớm Mèo, thẳng ấy để cho Mèo xử. Khi nó đã làm cớm Mèo, trái tim nó không còn là trái tim Giao Chỉ. Và, chúng ta, chúng ta phải khừ trừ chúng coi chúng sống cũng như chết rồi. Hỡi đầu đi đặt chuyện chủ quyền Quốc gia cho những thẳng cớm Mèo.

Vũ Ngọc Nha, chỉ biết nó là cớm Mèo và bị Mèo giết. Muốn lên tiếng thì lên tiếng cho những thẳng đã đủ tiền tài, danh vọng mà vươn làm cớm cho Mèo để được cánh cáo thiên hạ «Các bố mày là xỉa».

Hỡi các con Xỉa Giao Chỉ trong và ngoài chính giới,

Các con hãy coi chừng. Sở Đò Thùng nó sẽ hạ lệnh thủ tiêu các con bất cứ lúc nào. Các con có sợ, hãy giải nghệ cớm Mèo, về phục vụ quyền lợi đất nước con, các bố nghĩ rằng vẫn còn kịp. Sở đen của các bố đã ghi hết tên các con. Hoặc các bố bôi tên các con, hoặc Sở Đò Thùng bôi tên các con. Các con, chọn đi và đừng tự hào là cớm Mèo nữa nhé!

**ĐỪNG QUAN TRỌNG HOÁ
MỘT XÁC CHẾT**



KHI XUÂN TỐC ĐỒ ĐỀ CẬP ĐẾN VẤN ĐỀ CHÍNH TRỊ

Trước câu hỏi của Đề nhất Xuân Tóc Đồ, đám Cái Bang đã thôn cái mặt ra trong giấy lát. Vì lẽ họ tới đây là để nhậu nhẹt, chứ không phải là để thảo luận, đề có ý kiến này ý kiến nọ.

Anh Cái Bang ba tú, chuyên môn đầu lảo và ăn hít thì nghĩ thầm trong bụng rằng: «Nhiệm vụ trước mắt thì còn có cái dếch gì ngoài cái mục dớp, hít, bụa. Thiệt là đề ợt mà những cái thẳng ngu si dôn mặt này không biết mở mồm ra, cứ ngồi im thin thít như miệng hến!».

Tên Cái bang nếm túi thì vốn thu ộc giòng hào kiệt đã từng xếp bút nghiên theo việc binh đao. Từ trước đến nay, hẳn có độc một cái nghề, gọi là nghề chống Cộng Bất cứ triều đại nào cũng có mặt hẳn. Và thời nào thì hẳn cũng làm bố thiên hạ hết thấy. Và chỉ dùng có một cái bùa chống Cộng ấy mà thôi. Nếu xứ này, quả như lời tuyên bố của cái lão Thập Thành, không còn Cộng Sản nữa, hoặc ngược lại, MTGPMN dếch phải là Cộng Sản, thì tức là hẳn sedit vôcon đường nấtnghiep

Hóa cho nên, hẳn là một đứ đả tocmòm nhứt trong cái việc chống đời tuyên bố của Thập Thành. Hẳn ra tuyên ngôn, tuyên cáo nặng sị rồi gửi vung vít đi các báo Rồi hẳn chữ bôi ồm tời, cứ làm như rằng mình là người ái quốc, một ph ân tử quốc gia tích cực chống cộng kịch liệt.

Hắn lớn tiếng tuyên bố:

— Quốc gia là Quốc gia mà Công sản là Cộng sản. Đứ đả nào biểu Cộng sản là Quốc gia thì chỉ đáng nên tống vô cái nhà pha. Tôi là người Quốc gia trong Quốc gia, Tôi có cái bốn phần cao đẹp là phải thọ Cộng sản đến kỳ cùng, tới khi nào không còn một mông nào nữa mí thôi!

Lời tuyên bố thiệt là háng bọ xít. Nhưng mà «Quốc gia là cái khi mốc chi? Chẳng khác gì một bố nhà banh nào đã khoe ngầu lên rằng mình là một thứ chính qui trong chính qui. Nó khiến cho một bố nhà banh nào khác phải bịt mũi cười thầm để rồi chế riếu rằng:

Chính qui trong chính qui thì có lẽ hẳn muốn tỏ ra là mình xuất thân từ cái thứ «ang phẳng dờ tờ rúp».

Bi giờ đây, trước câu hỏi của Xuân Tóc Đồ, gã Cái Bang nếm túi lên nghĩ ngay đến cái nghề của mình. Thế là hẳn nói một cách hùng hồ:

— Nhiệm vụ trước mắt của chúng ta không có cái gì khác hơn là chống Cộng. Nếu không chống Cộng thì bỏ mẹ hết chơi! Cộng sản nó vô đây, thì than ôi! Nhà tan cửa nát chúng ta sức mấy mà còn có thể ngồi ở nơi đây, cái nhà sấm Khoái Lạc mà ăn nhậu tời bởi đề hoạch định ra những chương trình này, kế sách nọ. Chúng ta chỉ có việc khải gỏi quả mướp, ca bài ở rơ lui đề rông đi nơi khác,

Chính trong lúc đó, cái máu chống Cộng trong người hẳn bốc lên nghi ngút, cái hào khí chống Cộng nổi lên bùng bùng. Và hẳn bèn tiếp tục phát ngôn:

— Tiên sư bố cái đờ Cộng sản! Tôi căm thù chúng nó một cách ghê gớm! Nếu không có chúng nó làm tăng giờ trở nhì nhò: phục kích, đặt mìn thì ờ phải rằng, cứ mỗi chiều thứ bảy là chúng mình có thể lái xe tu bin phongong đi từ Sè Gòong lên Dalat một cách thơ thới hẳn hoan không?

Cả đám Cái Bang đều vỗ tay «hội họa».

Đề nhất Xuân Tóc Đồ lại hỏi tiếp:

— Thế còn nhiệm vụ sau lưng?

Đã có bán khắp nơi:

Lính Thành Phố

Tự truyện DƯƠNG HÙNG CƯỜNG — Nghệ Thuật xuất bản, Sống Mới tổng phát hành.

— Cuốn sách viết cho lính, cho những người sắp đi lính, đã đi lính và không bao giờ đi lính



PHAN NGHỊ

Gã cái Bang ba túi lại tùm tùm cười thầm: "Nhiệm vụ trước mắt đã là đớp hít bụi thì nhiệm vụ sau lưng còn là cái đếch gì nữa? Nếu không phải là đi khuy. Hà! Hà! Có thể mà chả đũa nào khai khẩu!"

Gã cái Bang năm túi thấy mọi người nín khe, đành phải đỡ lời họ:

— Chống tham nhũng! Trước mắt thì chống Cộng, còn sau lưng thì chống tham nhũng. Diệt xong được hai kẻ thù ấy, đất nước ta mấy hồi mà chẳng trở thành một cái thiên đàng.

Tới lúc này gã Cái Bang ba túi mới chịu mở miệng. **Hừ** là một đũa thâm trầm nhất trong bọn. Chuyên môn số số nói xiên, nhưng mà chả đi đến đâu cả,

— Đành rằng là phải chống tham nhũng, nhưng mà tham nhũng ở đâu? Tô sư cha thằng nào con nào tham nhũng? Hãy vạch mặt chỉ tên nó ra. Hãy nhét của dơ vào mồm nó. Phải giết cho kỳ hết. Phải thiết lập lại pháp trường cát. Pháp trường cát xừ được có trăm xi một mống mà lì là một mống Ba Tàu chứ đếch phải là Mít

Lúc bí giờ tợ vào nhời ra, nhân đề cập tới vấn đề tham nhũng, đám Cái Bang bèn bới móc lẫn nhau để chỉ chửi bóng chửi gió âm ỉ.

— Ở hờ! Nói đến cái sự chống tham nhũng thì

thiệt là buồn cười. Thế ông chủ tịch bài trừ tham nhũng của chúng ta có phải là một nhân vật tích cực chống tham nhũng hay không? Cha năm đời mười đời thằng bố con đẻ ra mẹ đũa nào ăn của đút những hàng triệu bạc lậu của cái hãng xi măng khi gió.

— Thế cái thằng nào ở Ủy ban Kinh tế mà lì cho vợ đi đầu thầu xi măng. Nếu nhà nước không cho vợ nó bỏ trống mỗi thì nó lợi dụng điển đàn Cái Bang để khuấy phá chứ bậy.

— Nếu quả như vậy thì chống tham nhũng thế ché nào được nữa!

— Còn lâu mới chống hết a. Nếu nước Mít thân yêu của chúng ta mà bài trừ hết được tham nhũng thì chúng ta còn sống cái thế chớ nào được nữa. Và chẳng, đặc tính của dân tộc ta là tham nhũng. Và cũng chính vì cái yếu tố tham nhũng ấy nên chúng ta mí phải chống cộng triệt để, chống cộng ra út hơn bất cứ mọi nước nào trên thế giới.

— A, anh ăn nói như rứa là đồ phản động dầy nhá. Có phải anh là nhân viên sở Đồ Thùng không dầy?

— Thôi! Đừng có gãi đi già mồm. Đũa nào là đồ phát xít, là Xê-I-A thì cả làng cũng biết. Dấu được một hai người chứ dấu thế đếch nào được cả triệu người. Cứ xem như cái lũ Đồ thùng bị xít ở Nha Trang rồi lấy đó mà làm gương.

Xuân Tóc Đò thấy mọi người đã mặc mưu mình. Tự nhiên anh sợ tổ anh kia tùm lum, chung quy chỉ vì một câu hỏi vô vớ! "nhiệm vụ trước mắt và nhiệm vụ sau lưng" của hắn.

Hắn bèn long trọng phát ngôn:

— Thôi! Tôi xin các bạn. Chúng ta chớ có nên nóng nảy. Làm chính trị mà nóng như Trương Phi thì thà đi làm cu li còn hơn. Chính trị là cái gì? Có người

chủ trương chính trị là sức mạnh. Cũng có người lại cho rằng, chính trị là nghệ thuật để cai trị dân. Và có người thì nghĩ rằng, chính trị là những mưu mô và thủ đoạn để giành giữ lấy chánh quyền.

Thưa quý vị độc giả.

Bản thân thằng Xuân Tóc Đò không thể nào có được những tư tưởng ghê gớm như thế. Nó vốn là đũa đốt nát nhưng lại cực kỳ lâu cá và thông minh. Những lời nói rứa phát ngôn, chẳng qua chỉ là một sự cốp nhặt trong sách vở hoặc lặp lại như một con vẹt những câu nói nó nghe lóm được của một người khác.

Tuy nhiên đần. Cái Bang sau khi nghe nó phát biểu như thế thì lại cảm phục ra rít.

Gã Cái Bang năm túi vô tay đôm đốp để hoan nghênh. Và cái mồm thì tuôn ra những lời khen ngợi:

— Chính thế. Lời nói của ông cố vấn thiệt là những khuôn vàng thước ngọc.

Cái mũi của Xuân Tóc Đò nở ra to như trái vãi. Điều thống khoái nhất trong đời của nó là thấy ai gọi mình là ông cố vấn. Mà sự thực nó là ông cố vấn thiệt bầy mười hai phần dẫu.

Tuy nhiên bao giờ nó cũng tỏ ra mình là người nhả nhận, không bao giờ thêm đề ý đến chức tước:

— Cố vấn cố việc cái mẹ gì. Trong lúc ầu nhậu thế này, chúng mình cứ gọi nhau bằng anh em cho tiện việc nhà nước, hoặc là gọi tên nhau cho thân mật.

Gã Cái Bang ba túi bèn giờ giọng số lá kèn:

— Thế chả nhẽ lại gọi ông Cố Vấn là Xuân Tóc Đò.

Nó điềm nhiên đáp:

— Chứ sao? Tên tôi là Xuân Tóc Đò, bộ định gọi tôi là Xuân Tóc Trắng sao?

(CÒN NỮA)



ĐỐI LẬP CAO ĐƠN HƯỜN TÁN

Nhân vụ ông Võ Phiến Đoàn thể Nhơn bị Bộ Thông Tin truyền chuyển chỗ ngồi vì ông này dám ký tên vào kiến nghị chống kiểm duyệt sách, chống phối hợp nghệ thuật bạn Cui Tạ bên Lửa Việt đã hỏi nhà nước về trường hợp giáo sư Nguyễn Văn Bông. Theo bạn Cui Tạ, giáo sư Bông vẫn dạy trường nhà nước và vẫn đối lập nhà nước tại sao nhà nước không truyền chuyển chỗ ngồi của giáo sư Bông. Dạy các ông tình, ông quận tương lai cũng là một sự huấn luyện khủng khiếp lắm chứ bộ rờn sao. Nhà nước không dám «tổng cò» giáo sư Bông vì sợ giáo sư Bông... đối lập. Hay giáo sư Bông đối lập giả vờ. Bạn Cui Tạ kết luận: Đối lập giả vờ thì xâm phạm thuần phong mỹ tục chết.

Thợ Lắc xin thưa rằng: Cấp Tiến là hậu thân của Bình Minh. Mà Bình Minh là của chủ nhiệm Võ Văn Ứng, tổng giám đốc hãng bào chế cao đơn hườn tán Võ Văn Văn mặc dù, Bộ Thông Tin đã bắt chủ báo phải để rõ tên cúng cơm trên "Măng xết", ông Võ Văn Ứng vẫn để bút hiệu Võ Bình Sơn. Để cho cao đơn hườn tán nó... cấp tiến một chút. Nay đại lãnh tụ Cấp Tiến là "cát" Nguyễn Văn Bông mượn nơi sản xuất cao đơn hườn tán làm cái thế đối lập, chúng ta phải hiểu kỹ đó là nền đối lập cao đơn hườn tán. Mà cao đơn hườn tán ít khi công hiệu. Nó, phần đông, được chế bằng bột gạo pha đường. Sở dĩ nó hoa

hoè hoa sỏi là nhờ ở cái bao giấy bên ngoài vô. Lột giấy đi, nó sẽ chẳng còn là cái chó gì cả. Thật thế.

NHỊ VỊ CỔ ĐẠO RA TÒA.

23 Tháng này, ông Võ Long Triều sẽ lộ cha của ông là ông cố đạo Trần Du, chủ nhiệm chuyên môn kết bạn tâm tình, ra tòa. Để chiến thắng cố đạo Trần Du, ông Võ Long Triều kêu thêm ông cố đạo Nguyễn Quang Lâm, chủ nhiệm nhật báo chống Cộng ra tòa làm chứng cho ông ta. Con Ông vì đăng lại bài báo đăng trên Thời Thế đếch có lời nào cả, cũng bị ra tòa, dù Thời Thế chủ mưu thì cóc

bị truy tố. Nhị vị cố đạo sẽ đụng nhau cái cóc trước vành móng ngựa. Chắc chắn nhị vị cũng mặc áo dài thâm «Lê đơ coọc bó xơ rãng công»! Cố đạo Nguyễn quang Lâm vốn cay cú cố đạo Trần Du. Đã có hồi cố đạo Lâm mớm tin cho Thương Sinh chứ cố đạo Du. Kỳ này cố đạo Lâm làm chứng giùm ông Võ Long Triều, cứ gọi là cụ cố sẽ «nhân danh cha và con» mà phom phom khai. Và cố đạo Du chỉ còn xuống địa ngục. Để xem cố đạo Lâm khai "xé lão". Không khéo luật sư của cố đạo Trần Du đòi cả phó Tổng Thống Kỳ ra hầu tòa. Và tướng Kỳ khai huych toẹt thì hổ cả lũ.

Ồi, con chiến đũa cha ra tòa, vinh thay Chúa ở trên trời, bình an dưới thế cho... rưởi tái béo!

SAIGON DIỄN ĐÀN

Bạn Tường Tuấn lại cam đành trở về chiến khu ngà ba Ông Tạ mà sống với lũ người ngạo mạn ngàn ngo. Chả là Sài Gòn Diễn Đàn của bạn vừa ra tới số 2 chưa gây được tiếng vang nào thì đã ca bài mặc niệm. Ca bài mặc niệm vì bức tranh của acu Twist. Thế mới biết văn chương trào lộng nó mạnh thật. Nhà nước phải sợ một bức hí họa! vậy thì

nhà nước yếu bỏ cha đi ấy, Thương hại thay cho Saigon Diễn Đàn! Bây giờ Tường Tuấn ngồi xếp chân bằng tròn trên giường, trước mặt là những tờ Lửa Việt và Saigon Diễn Đàn, Tường Tuấn lầm bầm. «Nếu ta có tí tí quyền bất khả xâm phạm thì sức mấy mà tiêu»

BIẾT ĐIỀU

Nhật báo Điện Tín của nghị sĩ Hồng Sơn Đông đã dệp cái mục «Huynh đệ chi binh» do «học giả» Trần Tử Oai phụ trách. Như thế là biết điều lắm. Thợ Lắc xin rap mình thán phục. Bây giờ, sau khi đã đốt vãi tê mà báo vẫn lem nhem, rách rưới, nghị sĩ Hồng Sơn Đông bèn bày trò... chơi cái "chơi" trên ộp xét của nghị sĩ họ Hồng là cái "chơi" nhạ quéo. Nghĩ tội nghiệp cho những anh nhiều quyền và xin cứ tưởng mình làm báo là thành công.

KHÔNG XÁ TỘI CHO THẮNG NÀO SỐT CẢ

Thấy tờ tuần báo nợ đòi xá tội cho tất cả mọi người trừ những người không đón đọc số ra mắt của tuần báo nợ, Con Ông thấy.. chàm nọc. Nhân danh 30 ngàn độc giả mua báo (không kể độc nhờ vì không kịp mua báo) Con Ông

chúng tôi đếch cần ai xá tội vì chúng tôi đếch có tội gì.

Bạn đọc đón mua số báo này. Với một nội dung tuyệt diệu, một sáng bùng của văn chương trào lộng hôm nay.

THỢ LẮC

Th. cáo cấm bánh Trung thu đã 'pipi' vào luật pháp Q.G

Bộ kinh tế định "góp vui" với thiếu nhi hay không hiểu gì về luật pháp.

Ngày Thứ Bảy 16-8, Bộ kinh tế đã công bố một thông cáo cấm sản xuất, chuyên chở, tàng trữ, và bày bán bánh Trung Thu. Đó là một thông cáo quái gở vượt sự tưởng tượng của mọi người.

không phải nó quái gở ở chỗ tết Trung Thu năm nay con nít không được ăn bánh Trung thu, mà quái gở ở chỗ Bộ Kinh Tế đã đem luật ra mà cấm bánh Trung thu.

Những kẻ viết cho Con Ong đều là bọn già, con cháu đầy đàn, nhà nước cấm bánh Trung Thu thì đồ được một khoản tiền phục vụ con nít. Nhưng không phải thế mà có thể làm ngo trước cái thông

cáo quái gở cấm bánh Trung Thu.

Cũng đừng ai tưởng rằng bọn này "chơi" Bộ Kinh Tế để làm lợi cho giới Ba Tàu sản xuất bánh Trung Thu. Cái sự gọi là làm lợi cho Ba Tàu, Con Ong sức mấy hòa theo kịp Âu Tông Trưởng. Cũng đừng tưởng bọn này khoái đớp bánh Trung Thu nên chống việc cấm bánh Trung Thu. Bánh Trung Thu bày bán thấy mẹ. Người ta kể rằng bọn thối mồm vốc cả nắm hạt dưa vào miệng, dùng răng cắn, và lấy lưỡi đẩy vào ra. còn nhân thì nhà ra... làm nhân bánh.

còn thịt làm bánh Trung Thu nhiều khi trong đó còn như thịt chuột. Cho nên, nếu gây được một phong trào tẩy chay bánh

Trung Thu là đều rất tốt. Vì tuy gọi là "bánh Trung Thu" tết nhi đồng, nhưng người lớn và các ông lớn, bà lớn, cô cậu lớn đớp bao nhiêu, Càng đớp nhiều bánh Trung Thu, càng nuôi mập bọn Ba Tàu Chợ Lớn.

Nhưng cấm bánh Trung Thu kiểu Bộ Kinh Tế thì đúng là "pipi" lên luật pháp.

Nội dung thông cáo của Bộ Kinh Tế nói rằng để tránh nạn khan đường. Hội Đồng nội các họp ngày 14-8 đã quyết định cấm sản xuất chuyên chở tàng trữ, và bày bán bánh Trung Thu. Ông Kinh Tế dọa rằng nếu phạm vào những điều kể trên, sẽ bị truy tố ra tòa trừng phạt theo các sắc luật 4165 và 4166.

Ông kinh tế đừng tưởng toàn dân là con nít, và tháng nào cũng có thể đem luật ra mà dọa nhau được.

1. Trước hết, luật 4165 và 4166 cấm tôi đầu cơ tích trữ hàng hóa, có hàng mà không bán ra cho người tiêu thụ, cất kỹ trong kho để bán chợ đen v.v... Các luật trên không hề cấm sản xuất hay bày bán một thứ hàng nào hết. Tất nhiên không cấm sản xuất và bày bán bánh trung thu.

Con Ong là bọn ăn dơ ở bản, ngu si nhất thế giới, nhưng cũng có thể giúp ông Tổng trưởng kinh tế hiểu biết thêm về việc thi hành luật như sau:

Luật 4165 và 4166 chỉ cấm đầu cơ tích trữ chứ không cấm sản xuất và bày bán. Vậy, nếu Bộ Kinh tế thấy đường có thể khan hiếm vì có sự tích trữ để làm bánh Trung Thu, thì Bộ chỉ có quyền báo cho các nhà làm bánh rằng năm nay, vì ngoại tệ eo hẹp, Bộ không thể cung cấp nguyên liệu cho các nhà làm bánh như những năm trước.

Và để tránh tình trạng khan hiếm đường, Bộ cấm các nhà làm bánh không được tích trữ đường, dù với mục đích để làm bánh. Bộ sẽ cho cảnh sát kinh tế đi khám, bất cứ nơi nào có tích trữ đường, trên một số lượng giới hạn là bao nhiêu đó, thì sẽ bị tịch thu, và chủ kho có thể bị truy tố ra tòa về tội đầu cơ tích trữ, theo sắc luật 4165 và 4166. Xin nhắc lại, nếu muốn làm ăn cho đúng luật, Bộ Kinh tế chỉ được cấm tích trữ đường mà thôi, chứ không được cấm sản xuất, tàng trữ, và bày bán bánh Trung Thu. Bộ Kinh Tế chỉ có quyền cấm tàng trữ (nhắc lại: tàng trữ mà thôi) bánh Trung Thu, trong trường hợp có kế định đầu cơ bánh Trung Thu để bán chợ đen, khiến cho giới tiêu thụ không mua được bánh Trung Thu. Để tránh tình trạng khan hiếm đường mà cấm sản xuất, chuyên chở, tàng trữ và bày bán bánh Trung Thu, thì có khác gì để tránh tình trạng khan hiếm gạo, cấm nấu cơm, chuyên chở, tàng trữ, và bày bán cơm. Để tránh tình trạng khan hiếm vải, cấm may quần áo, chuyên chở, tàng trữ, và bày bán quần áo. Để tránh tình trạng khan hiếm sắt, cấm xây nhà, và bán nhà mới. Thử hỏi làm như thế thì có người được không, ấy thế mà Bộ Kinh Tế làm dấy! Bây giờ Bộ đã sáng mắt ra chưa?

luật chỉ quy định cấm đầu cơ

tích trữ, mà đem ra cấm sản xuất, và bày bán, là áp dụng láo túc là cóc biết luật là cái chi chi.

Vì luật lệ đã bị đe dọa áp dụng láo như vậy, nên nếu mai đây có kẻ nào bị bộ kinh tế truy tố ra tòa về tội sản xuất và bày bán bánh trung thu, thì chắc ba tòa quan nhơn phải "móc đất" ra mà xử, chứ không thể áp dụng luật lệ nào được hết, kể cả luật 4165 và 4166.

2. Hiến pháp chín nút của ta, trong chương thứ hai nói về cái tự do căn bản đã quy định rõ người dân có quyền hành nghề, và tự do kinh doanh. Luật chỉ có thể cấm giao thương đầu cơ tích trữ để gây xáo trộn thị trường hầu thủ lợi, chứ không thể cấm sản xuất và bày bán bất cứ một thứ hàng nào, nếu không phải là sản phẩm có nguy hại đến an ninh quốc phòng, luân lý và thuần phong mỹ tục.

Khi Bộ Kinh tế cấm sản xuất và bày bán bánh Trung thu, thì:

— Một là Bộ đã coi thường hiến pháp, vi phạm quyền hành nghề và kinh doanh đã được hiến pháp long trọng thừa nhận.

— Hai là Bộ kinh tế coi bánh Trung Thu là một loại "vô khí" có liên hệ đến an ninh quốc phòng.

— Ba là Bộ kinh tế coi bánh Trung Thu là loại sản phẩm nguy hại cho luân lý và thuần phong mỹ tục xếp bánh Trung Thu vào loại thuốc phiện thuốc chơi lâu "mất dẻ" "sô-cô-la kích thích" v.v... Không được hân hạnh xếp cùng loại với ông Ca Bốt Lốt vì "áo mưa" được tự do bán công khai.

Nếu Bộ Kinh tế coi thường hiến pháp. Con Ong xin dành quyền "hỏi thăm" cho QH vì cácnghị đã ăn thề bảo vệ hiến pháp.

Nếu Bộ Kinh Tế coi Bánh Trung Thu như một loại "vô khí nguy hiểm". Con Ong xin dành quyền phán xét cho con nít.

Nếu Bộ Kinh Tế coi bánh Trung Thu như một loại sản phẩm nguy hại cho luân lý và thuần phong mỹ tục, Con Ong xin dành quyền thăm định cho các tay chơi.

Bản sau, trước khi ra thông cáo, nếu thiếu cố vấn pháp luật Bộ Kinh Tế có thể tới thỉnh ý cô Thập Thành trong ban biên tập Con Ong, cam đoan sẽ khéo hơn.



"Ngồi buồn gửi hàng dái lán tẩn" (trích lao trung lãnh vận)

BIDAỊ, ONG MANG

Trong mấy ngày qua, tòa soạn Con Ong liên tiếp nhận được hàng trăm cú điện thoại từ khắp nơi gọi đến xi và.

Số là cách đây mấy bữa, nhật báo Tin Sáng đã đăng tải một lời tuyên bố của nghị sĩ Đặng văn Sung, trưởng Khối Xã Hội Dân Chủ thượng Viện, đồng thời là chủ nhiệm nhật báo Chính Luận.

Theo đó, Nghị Sĩ Sung đã nói đại ý rằng những cuộc chống đối Chánh phủ đang diễn ra có vẻ như cho thấy là chỉ có dân Bắc kỳ chống Thủ Tướng Trần văn Hương mà thôi.

Trước đây mấy tháng, khi báo Chính Luận của ông Nghị Sung bị đóng cửa, Con Ong là một trong những kẻ bênh vực Chính Luận mạnh mẽ nhất, và «liều» nhất. Vì thế, bây giờ, bất bình về lời tuyên bố trên của ông Nghị Sung, độc giả mới hỏi tội rằng bênh vực một người như vậy có xứng đáng không, và bây giờ có dám bênh vực nữa không?

Con Ong ở vào cái thế kẹt cứng:

Một là bọn Con Ong đã từng được tặng danh hiệu "ruồi tái béc", nếu có phản ứng mạnh về lời tuyên bố của ông Nghị Sung, có thể bị mang tiếng là "ruồi bênh ruồi ở bản".

—Hai là giữa anh em bên Chính Luận với Con Ong rất thân nhau. Nếu "đánh" ông chủ, tránh sao khỏi buồn lòng tòa soạn.

Nhưng vì bị độc giả xi và quá xá, hết đường lẩn tránh, nên đành phải lên tiếng.

Trước hết, trước đây Con Ong bênh Chính Luận, vì báo này bị đóng cửa trong một trường hợp oan ức. Tờ báo chống Cộng nhất nước bị đóng cửa vì tội «làm lợi cho Cộng sản», ai mà nhìn được. Nhưng bênh vực Chính Luận trong một trường hợp báo này bị xô ọc không có nghĩa là luôn luôn đồng ý với ông Chủ nhiệm Đặng văn Sung, và nhất là không ăn nhằm gì tới lập trường "bi ve" của chánh khách họ Đặng.

Sau nữa, nghĩ rằng tuy báo Chính Luận do ông nghị Sung làm Chủ nhiệm, nhưng một tờ báo không phải của riêng một người như một tiệm buôn, mà là do công lao đóng góp

xương máu của tất cả anh em trong tòa soạn, tờ báo có lập trường của tờ báo, Chánh khách có lập trường của chánh khách

Chưa chắc anh em trong tòa soạn Chính Luận đã đồng ý với lời tuyên bố «kỳ thị hóa» của ông Nghị Sung. Bằng chứng là hình như báo Chính Luận không đăng lời tuyên bố đó. Vậy thì, dù có «chơi» ông Sung chưa chắc đã là chơi anh em tòa soạn Chính Luận. Biết đâu anh em trong tòa soạn Chính Luận lại cũng ở trong cái thế «há miệng mắc quai». Bởi vì nếu cứ theo lập trường của ô. Nghị chủ nhiệm mà làm báo, thì tờ Chính Luận sẽ biến ngay thành tờ «Cách Mạng Quốc Gia».

Sau khi đã giải bày hết nỗi khổ tâm, bèn nói rằng:

Lời tuyên bố «kỳ thị hóa» của ông Nghị Sung quả thật đáng tiếc. Vấn đề kỳ thị đã phá nước này nhiều quá rồi, không nên đổ thêm dầu vào lửa nữa.

Lời tuyên bố của ông Sung có tính cách chụp mũ cho tất cả những ai chống đối thủ tướng Hương đều là Bắc Kỳ. Nhưng còn các ông Trình quốc Khánh, Trần văn Đôn, Hà thúc Ký, Nguyễn văn Hương, Nguyễn đại Bàng v.v. cũng là Bắc kỳ cả hay sao? Mũ kỳ thị không giống Các mũ khác, có thể đội vào đầu ai cũng được. Cái mũ của ông Sung tất nhiên sẽ được Các ông Đôn, Hương, Khánh, v.v... trả lại cho ông Sung, để ông đem tặng ai thì tặng. Cũng có thể nghĩ ngược lại: nếu báo chí có Bắc kỳ chống cụ Hương, thì chẳng hóa ra cụ Hương là người kỳ thị Bắc kỳ hay sao? nếu không vì những lý do mờ ám nào khác, thiết tưởng ông Sung đủ khả năng để cân nhắc về lời nói của mình.

Muốn chứng tỏ dạ trung thành với cụ Hương thì thiếu gì cách, thiếu gì lời tuyên bố hay hơn và đỡ nguy hại hơn, Chẳng hạn từ hơn một năm nay, Con Ong vẫn một mực ủng hộ Thủ tướng Hương, mà có ai khinh được đâu.

THIÊN LÔI
VIẾT THAY GỬI SĨ ĐÀU

Chia buồn

Được tin ông Chủ Nhiệm của một đồng nghiệp là:

Bác sĩ ĐẶNG BIVE

Mới bị bệnh hồi mồm, thờ ra toàn mùi khó ngủ.

Trước tin đau buồn này, xin thành thật phân ưu cùng anh em tòa soạn Nhật báo Chính Luận, và cầu cho mồm bình nhơn sớm được thơn tho.

Tòa soạn CON ONG

Tiên sư cha thẳng nào âm mưu kỳ thị địa phương

TIN TỨC

HOÀNGNHAM Thấu lượm

HỒ CHỦ TỊCH DÙNG TẾT VÀ THẢO VÀO KẾ HOẠCH NHƯỢNG BỘ NAY MAI

* ĐỚP, CÁN, GẬM KHÔNG ĐƯỢC THÌ... MÚT VẬY.

SẼ GHỀNH: Thiên hạ lấy làm một sự thắc mắc, om xòm rằng không biết Hồ chủ tịch bỗng lòi cở hai tên Trịnh đình Thảo, Lâm văn Tết ra Hà Nội làm cái mốc khô gì. Ở hay! Thế thì thiên hạ ngày thơ thật. Còn làm cái gì hơn là đội máo đeo râu, đi hia để màn một phát tuồng mới

Hai quân cờ này được Hồ Chủ tịch để dành; Sau khi cho mấy tên đầu sừng đầu sỏ Nguyễn Hữu Thọ, Huỳnh tán Phát màn cái tuồng cách mạng

LỘN MỀ

Sau khi Tổng Âu ra lệnh cấm làm (thì dĩ nhiên là cấm cả đờp) bánh Trung Thu vì lý do dểch có tí nhập cảng đường, dư luận bên chữ om lên. Các nhà bảo thủ viện cớ tục lệ của ông bà để lại, nay Tổng Âu lại phá lệ là hỗn.

Tớ nghe thiên hạ chữ Tổng Âu, mà thấy thương cho Tổng Âu. Thật đúng là cam làm quít chịu.

Ở đời này cái gì cũng nên trông nguyên tử làm nguồn gốc.

Tổng Âu cấm làm bánh Trung thu là vì thiếu đường. Mà thiếu đường là vì dểch có tí. Dểch có tí là vì ban ta xô lá cúp mẹ nó mất 68 triệu.

Hóa cho nên các em nhi đồng có muốn chữ thì chữ ông bạn vĩ đại của ta chứ, sao lại chữ Tổng Âu? Ông bạn vĩ đại của ta định giở trò ma đầu, cạy cổ tiền cho vay rồi bắt chết. Trong giới giang hồ hắc đạo, người ta gọi đó là đòn hạ... bô

Còn bảo rằng đó là tục lệ của ông bà ta thì tờ không đồng ý tí nào. Chả lẽ ông bà ta lại là con cháu Đường Minh Hoàng Cái trò ăn bánh trung thu và ngắm chị Hằng là do cái anh vua Tàu no cơm ấm cật và có máu be he bày ra. Anh đời bay lên cung trăng để làm một cuộc ái tình vật mí chị Hằng nên mới bày vẽ.

Chứ chúng ta đây, cơm chẳng no, cật không ấm, lại đang đánh nhau thấy mẹ bày vẽ làm chi.

giải phóng và Chính phủ ma... tít, thấy không ăn giải rút gì, nên Bác và Đảng phải thí hai con cờ kia đi để xài hai con cờ khác chứ còn gì nữa.

Bồn báo đpv ở Hanoi gửi mật điện về cho biết hải anh ma tít này sau khi ra tới Hanoi liền bị cầm cung suốt mấy ngày liền. Sau đó hai anh mới được yết kiến các quan trên để nghe lời giáo huấn.

Dường như Hồ chủ tịch đã phán rằng ngay xét rằng dân quân anh dũng của chúng ta đã chính thức tỏ thái độ rằng thì là đánh nhau mỗi một thấy mẹ, mới thôi đó chứ. Nhờ Bác và Đảng một tí cho nên ta phải thay đổi chiến lược chiến thuật. Nghĩa là nuôi không được thì cần, cần không được thì gậm, gậm không được thì... mút. Vậy hai chú hầy vì tác o mà mút, được tinào hay tí ăy.

Giới thạo tin cho rằng Thảo và Tết sẽ được Hà Nội dùng vào kế hoạch nhượng bộ sắp tới, để hai tên ma tít này để dâng xâm nhập vào hàng ngũ QG hơn. Bởi vì dù sao thì nói theo cái lối lập luận ám ở hội tề

Tin bí - mật và khó hiểu

CẶNG NGỔNG. Bồn báo đpv nằm vùng tại các dinh thự đền đài vừa diên về cho biết một tin rất... ngổng như sau đây: Trong tuần qua, thủ lãnh nội các Đuôi Uoi Thượng Sinh đã đến dinh của quan toàn quyền cũ của. Hai ngài đã mạn đàm rất lâu. Thủ Lãnh Đuôi Uoi tỏ vẻ vẫn kể cừ cừ rằng:

— Theo quan bác thì tôi nên đi hay nên ở?

Toàn quyền Cừ cừ bên thưng thẳng trả lời theo lối nửa đực nửa cái:

— Cụ mà đi thì cũng phí của giới. Tôi mí cụ đều già cả rồi. Riêng tôi thì cũng sắp về đây cụ ă.

Bồn báo đpv quả quyết tin trên đây đúng 750%. Và nó thề nó mà nói láo cả nhà nó chết.

của ngoại trưởng Thập Thành Tết và Thảo chỉ là kẻ chạy theo Cộng Sản chứ cóc phải là Cộng Sản

ĐẠI HỘI ĐIỀU HẬU HỢP MẬT ĐỂ DỌN ĐƯỜNG CHO BÒ CẬU

SẼ GHỀNH. (Tintồng hợp) Mặc dầu Tổng thống Thiệu chưa chính thức chơi thêm một đòn hòa bình mới nào, song dư luận đã xô xao bàn tán về lquai chiếu mà tổng thống có lẽ sắp tung ra! Đó là đòn ngưng bắn. Tức là dểch thêm đánh nhau bằng súng đạn nữa, để khỏi sự đánh nhau bằng nước bọt.

Giới quan sát cho rằng đòn kịch độc này Tổng thống Thiệu và Tổng thống Nixon đã có thao dượt thử mí nhau rất thuần thục. Tuy nhiên muốn phát

Chơi nhau làm gì huê đi là vừa

CẶNG NGỔNG: thì ra cái ông thái tá «câu trời» là ông Trung Tá Nguyễn Hữu Nam, Ông Nam vừa gửi thư và cả vi bằng thừa phát lại tới Con Ong để kêu van rầm rĩ, và chúng mình rằng ông không có làm những trò khôn lịn như Con Ong đã phang ông. Trái lại ông bảo rằng chính cái nhà bà tổ cáo ông đã e dơi gác ông. Tội nghiệp. Thế thì ông vất vả thiệt.

Bồn chủ tiệm bên phải ngay đpv Ma Tít tới gặp cái nhà bà chơi Trung tá Nam để chất vấn; Thì bà lại bù lu bù loa kêu rằng dịch thị ông chơi bà chứ bà hông có chơi ông.

Cóc còn biết đảng nào mà mờ, tòa soạn ConOng và CẶNG NGỔNG bên hợp bàn và đi tới kết luận là: khuyên đôi bên từ rầy về sau đừng có chơi bừa bãi như thế nữa. Một lần. Nếu không chịu nghe, Con Ong sẽ chơi cả hai cho phờ râu một thể.

* CHỈ CÓ NGƯỜI VN ĐỨNG GIỮA (BÉ NHỎ HƠN NGƯỜI VN ĐỨNG HAI BÊN) MỚI CÓ QUYỀN CHỬI MÀ THÔI.

SẼ GHỀNH: Dân biểu Ngô công Đức mượn mồm của nghị sĩ họ Đặng tên vănSung tự chủ nhiệm do phân cật, để báo động rằng những thẳng đã kích cù Hương phải coi chừng. Có một bọn ma cà bông, mắt dạy vô giáo dục... đang âm mưu lợi dụng sự chửi bới đó để gây phong trào chia rẽ Nam Bắc.

Theo ý hai ông Sung và Đức, những tên « Bắc kỳ di cư » không được dả kích cù Hương; vì chửi như thế tức là mắc mưu kỳ thị địa phương Do đó, những tên Nam kỳ không được dả kích phó Tổng thống Kỳ; vì chửi như thế cũng lại

là kỳ thị. Nói tóm lại, dùn thẳng nào chửi thẳng nào hết chỉ để một mình ông Đức chửi thôi. Bởi vì ông Đức chẳng phải Nam cũng chẳng phải Bắc; chẳng là loài lông vũ, cũng chẳng là loài lông mao.

Ông là người VN đứng giữa (tất nhiên nhỏ và ngắn hơn người VN đứng hai bên). Vì vậy ông mới có quyền muốn cương thì cương muốn nhu thì nhu, muốn đoan cũng được muốn trường cũng được.

Mặt khác, theo nguồn tin cậy, quả thật có một bọn khôn nạn đang mưu toan một lần nữa thôi phồng vấn đề kỳ thị địa phương. Âm mưu của bọn này rất thâm độc, một mặt chúng chụp mũ kỳ thị cho bất cứ ai dụng tới chúng một mặt chúng

la làng. Khốn nạn thế đấy các cụ ă. Tiên sư cha thẳng nào chia rẽ kỳ thị.

Ý KIẾN CHÚNG ÔNG

Từ vụ Huỳnh văn Trọng tới vụ Vũ ngọc Nhạ và lộn lại vụ Đức cha Mai Ngọc Khuê, dường như có một cuộc xích dài thôngng. Cha Khuê bị xe Mỹ cán chết khi cha vừa dự một cuộc họp đặc biệt ở TTMM ra. Và nhạ, sau bao nhiêu giả thuyết được đưa ra người ta đã thấy có vẻ đúng hơn cả cái thuyết Nhạ vốn là một tay tình báo có hạng, và là kẻ chống cộng kịch liệt.

Cha Khuê thì khôi ngôn, ai cũng biết ngài là một cây chống Cộng xanh rờn. Rồi Nhạ cũng lại chống Cộng mộtcây. Cả hai đều chết về tay người bạn mặt xanh, mũi lõ, da đỏ. Cái móc xích là ở chỗ đó.

Mẹ kiếp! Anh bạn ta tài thật. khoảng gần hết cuộc chiến Đông Dương, bọn phòng nhì thực dân Tây đã từng diễn trò này, diễn một cách quy mô và kịch liệt, Bị giờ anh Xạ tái diễn tuồng đó, có điều quy mô và kịch liệt hơn.

Hãy coi chừng! Hỡi những kẻ chống Cộng già mồm.

Riêng về cái vụ một vài tên điếm chính trị mưu đồ làm suy nhược đất nước Đuôi Uoi này bằng cách gây mầm mống kỳ thị, «Ý kiến chúng ông» long trọng bản tin cho những tên đó biết rằng «Y.K.C.O» sẽ chửi ba đời sáu họ bất cứ đũa nào hại dân hại nước xâm phạm quyền lợi cái mảnh đất Đuôi Uoi này, dù nó là Nam, Bắc, Tây, Mỹ, Nhật hay Công gô.

huy được đầy đủ sức cương mãnh của chiêu này, người xử dụng phải có một nội lực thâm hậu. Và dường như Tổng thống Thiệu đang tu luyện.

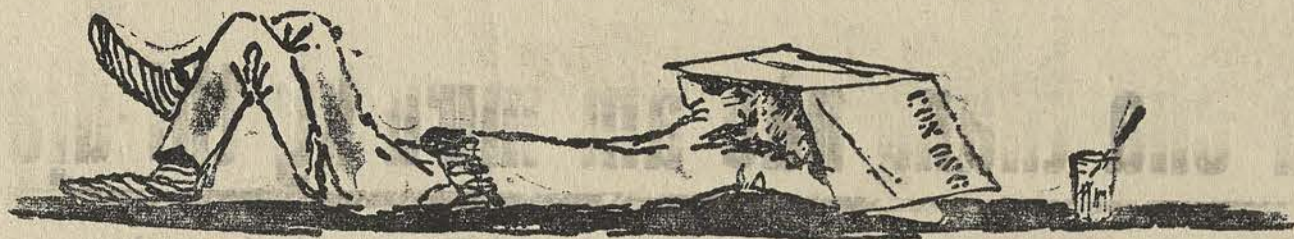
Trong khi đó, Phó Tổng thống Kỳ lại bắt thân lên Đà Lạt với một lộ tướng lãnh. Xem ra thì hầu hết các tướng lãnh đó đều ít nhiều có chân trong nội các chiến Tranh cũ.

Mặt khác, Phó Tổng thống Kỳ đã đầu hót mí lị Đại tướng Khiêm rất kỹ. Đây là lần thứ nhất có 1 cuộc đầu hót tay dôi giữa Phó TT Kỳ và Đ.T Khiêm, kể từ ngày ông Khiêm về nước tham chính. Người ta cho rằng hai vụ sau có một sự dính líu to với vụ sáng kiến hòa bình mới.

Rõ là E Giao chỉ thua E... Ba Tàu

CẶNG NGỔNG: Gần đây, các nguồn tin thổi mồm đều cho rằng ông nghị Lâm đang xoay sở để được phép lập một công ty E suaru cạnh tranh mí E Giao Chỉ. Hóa cho nên ông Lâm mới chửi tưới hột sen từ thẳng to đầu tới thẳng đầu bé của E Giao Chỉ. Tuy nhiên, theo tin riêng của

bồn báo thì có lẽ E Giao chỉ bé bối và bản thật, Bằng có là trong tuần vừa qua phu nhân Tổng Thống và con có việc cần đi Hồng Kông nhưng nhị vị trên không dám đi bằng E Giao chỉ, mà đã phải mua vé của Hãng Hàng Không Ba tàu Ca thay. Tương cũng nên nhắc lại rằng các vị «chức sắc» của xứ ta rất quý món «cây nhà lá vườn», Đôi khi kẹt lăm mới xài đồ ngoại quốc.



CÀ KÊ DÊ NGÕNG

ANH CÓ DỰ GIẢI VĂN CHƯƠNG CỦA T.T.V.N.C.H. KHÔNG ? ...

Anh hỏi tôi dự giải văn chương của TT V.N.C.H không?... Tôi xin trả lời rằng không. Tôi không phải là một kẻ chề tiền, nhất là số tiền phát giải đã lên tới một con số quá lớn. Dù «bợ» được một giải hạng chót, tôi cũng có thể trang trải được nhiều món nợ nóng hổi, đã làm cho tôi nhiều lúc nhức đầu.

Thế thì tại sao tôi lại từ chối không dự giải văn chương? Chắc anh đã thắc mắc muốn hỏi như vậy. Anh cũng thuộc những ngôn ngữ của Con Ong. Khi được hỏi một câu nào đó, chúng tôi thường có thói quen trả lời: Có ăn được cái giải gì không, hay là chỉ ăn được cái giải rút?... Bả y giờ thì có giải rồi, thì sao mà lại khùng khỉnh làm cao?...

Tôi biết rõ thân phận của tôi. Văn chương của tôi, không phải là một thứ văn chương đi dự giải. Từ mấy ngàn năm nay, từ ngày có ngôn ngữ Giao Chỉ, ngôn ngữ của chúng ta chưa hề đặt ra văn phạm. Những tiếng danh từ, động từ, túc từ, nghe thật mới, đến nỗi tôi không hiểu hai chữ túc từ. «túc» có nghĩa là cái cẳng, hay «túc» có nghĩa là đủ. Nhưng rồi tôi nghĩ tới tiếng tây, tiếng «còm lè măng», trong đó có tiếng «còm lè» tôi mới chợt hiểu rằng «túc» ở trong hai chữ túc từ, có nghĩa là đủ. Như vậy, anh thấy cái văn phạm của chúng ta, đã có chất nê lệ rồi. Mà cái đó lại là khuôn vàng thước ngọc, để cho các bậc giám khảo xét và phát giải cho những thằng làm văn chương như chúng tôi.

Việc đầu tiên mà tôi không đồng ý là cái tên đặt cho những Ngà: văn lớn, đứng làm giám khảo. Tại sao lại có tên giám khảo?... chúng tôi đâu phải là những thằng học trò đi thi?... giám khảo tức là đứng vào bậc thầy văn nghệ. Cái giới văn nghệ bây giờ nó lạ lắm.

Chỉ cần nhận là đàn anh văn nghệ, cũng đã đủ làm người ta bực tức lắm rồi. Hướng chỉ còn nhận làm thầy. Sao mà tôi nghe hai tiếng giám khảo, nó chướng tai và bực mình đến thế. Mỗi ngày, tiếng chua như dấm của cô xướng ngôn viên trên vô tuyến truyền hình đọc tên thành phần giám khảo, nghĩa là đọc tên những thầy văn nghệ của miền Nam này mà thấy buồn tới mười lăm phút. Dạ thưa anh, kính thưa các cụ, trong thành phần giám khảo có cả ông Nguyễn Vĩ, chủ nhiệm báo phổ thông nữa đấy.

Nghe khiếp chưa?... Mấy thằng văn nghệ già miền Bắc, cô Hoài Thanh, Nguyễn Tuấn, Huy Cận, chắc là nghe tin một ông văn nghệ «vào làng văn nghệ với tiếng trống tùng xộc ịch cả tai, tưởng là ghê gớm lắm, không ngờ chạy ra lại phải chạy chưng hừng trở vào, vì đó chỉ là... trở bịp». ông đó bây giờ làm Giám khảo chấm thi giải thưởng văn chương to lớn nhất nước, chắc là ôm bụng cười đến đứt ruột. Ngay lũ chúng tôi, cũng còn phải bịt mũi vì cái mùi văn nghệ «giây bí rợ», xông lên rất nặng mùi.

Nói đến chuyện thành phần giám khảo, chắc anh lại muốn nhắc đến chuyện ông Võ Phiến. Anh đã trách tôi không ứng hộ, ký tên vào kiến nghị, khi ông Võ Phiến bị cất chức

chánh sự vụ, vì ký tên cùng với một trăm «nhà thơ nhà văn», đòi bãi bỏ kiểm duyệt. Anh trách thì tôi xin chịu. Tôi có lý lẽ của tôi... Rất có thể là anh đồng ý với tôi, nhưng tôi quyết bảo thủ lý lẽ của tôi đến cùng.

Anh có biết rằng, bãi bỏ kiểm duyệt thì lợi cho ai trước hết?... Chính là Cộng Sản. Về phương diện tuyên truyền bằng sách báo, những lối nguy trang văn nghệ, anh và tôi, những thằng có nhiều chất ngây thơ con cóc cộ không thể bằng được chúng nó đâu. Chúng nó chỉ lợi dụng khi được tự do xuất bản, là tung vào thị trường một mớ sách đã in sẵn từ khuya, rồi sẵn sàng lập một nhà xuất bản, trả tiền chokê sáng tác thật thơn đề sáng tác theo đường lối mà chúng nó lấy đó làm tiêu chuẩn muasách. Không cần phải lảsách tuyên truyền, chỉ cần một mớ dăm thư, cũng đủ làm loạn cái xã hội này, vốn dĩ đã loạn đến tận gốc.

Kẻ thù lợi thứ hai là những nhà xuất bản. Chắc anh cũng thấy, kẻ đứng đầu phong trào đòi bãi bỏ kiểm duyệt là một ông giám đốc nhà xuất bản. Tôi không bao giờ có ý nghĩ xấu với anh Thế Nguyên, hơn nữa, tôi yêu anh rất nhiều từ khi bắt đầu đọc Hội Chương tất lửa. Tôi cũng biết rằng anh đã phản nê, vì Nhà Nước ngâm tẩm Trùng Dương, khi xin xuất bản Ngân Cảnh Hạc. Nhưng xin anh nghĩ kỹ lại. Đừng vì cái lợi nhỏ trước mặt mà quên cái hại lớn sau lưng.

Tờ tuần báo Con Ong, mà tôi đang viết bài thường xuyên, là một tờ báo ít khi nào đồng ý với nhà nước. Vậy mà lần này chúng tôi đồng ý. Chỉ xin «linh động» trong việc kiểm duyệt. Như vậy, trong vụ ông Võ Phiến tôi không có ký tên vào bản kiến nghị vì những lý lẽ sau đây:

— Tranh đấu để bãi bỏ kiểm duyệt. Điều này tôi đã không đồng ý, như tôi đã nêu ở trên.
— Tranh đấu để ông Võ Phiến được tái nhiệm chức Chánh sự vụ. Như vậy thì cuộc tranh đấu ấy nó rẽ tiền quá. Bất cứ những vụ tranh đấu rẽ tiền nào, tôi đều xin phép được có một sự vắng mặt.

Ban Giám Khảo mà người đứng đầu cả nước mời tôi chấm giải, đã có một thái độ đối, rất ư là con nít. Nếu không tái bổ nhiệm ông Võ Phiến, sẽ rút lui ra khỏi Hội đồng Giám khảo. Đứa con út của tôi, cũng hay đặt điều kiện như vậy. Không phát cho mười tí, để lát nữa mua bong bóng chơi, thì nhất định không ăn hết chén cơm. Sao tự nhiên tôi thấy, hành động của các ông thầy Văn Nghệ và đứa con út của tôi, lại phù hợp đến thế!... Không biết tới bây giờ, các ông đã thờ hân hoan mà trở lại chỗ ngồi chưa?...
Tôi đang ngồi viết, thì chợt ở máy Vô tuyến truyền hình lại phát ra một điệu nhạc tuyệt. Tưởng là một ban nhạc trẻ, đầy chất hoa và lông lá nào biểu diễn, vừa định chạy ra coi, thì chợt tiếng nhạc nhỏ dần... Rồi tiếng giọng mũi của cô Xướng ngôn viên: Bạn có tác phẩm ứng ý nhất?...

Hãy gửi về số 1 Lê quý Đôn Saigon, ba bản. Muốn biết thêm chi tiết, xin hỏi địa chỉ trên... Ngày chót nhận tác phẩm là ngày 30-9-1969.

Tôi ngồi xuống mà thấy lòng thất bực bội. Tại sao lại phải gửi tác phẩm về?... Mỗi lần chúng tôi xuất bản sách báo, đều phải theo một qui chế nộp bản rồi mới mong được phát hành. Vậy thì những bản đã mang nộp, sao khôn gãy

ra mà giám, mà khảo?... Tôi nghĩ rằng chắc cần thêm vài câu hỏi nữa như: Bạn hãy đoán xem có bao nhiêu người dự giải?... là đã có thể thành một cuộc thi của các tờ nhật báo câu khứa bằng những cuộc thi cóc, nhái, rần, rít.

Tôi không dự giải văn chương này, cũng chỉ vì quan niệm thường ngoạn nghệ thuật của người đứng đầu cả nước, rất khác với tôi. Tôi còn nhớ cách đây không lâu, một ông nhà báo đã hỏi ý kiến của Người xin Người trả lời là thích có

ca sĩ nào nhất. Và người đã trả lời là thích có ca sĩ Kim Loan. Còn tôi, tôi rất ghét có ca sĩ lúchát uốn éo cái mồm, điệu lèndiệu xuống điệu ra điệu vào. Cô này đã vào làng ca hát và nổi danh bằng bài hát căn nhà ngoại ô với lời ca rất rẻ tiền và máy nư ớc. «Tôi hỏi người quen, Nàng nay là nữ cửu thương nơi chiến trường» Câu này là một thứ văn chương đáng được giải thưởng truyềnngân Tiếng Chuông

Còn nhiều câu nữa «Em ơi, trái đất vẫn tròn chúng mình hai», dừ, vẫn còn gặp nhau? Câu này thật là câu văn chương tuyệt tác nghe ghê quá.

Cuối cùng, anh bạn hỏi tôi:

— Anh không dự giải, nhưng lỡ người ta cứ đề anh ra, phát cho một cái giải, thì anh tính sao?

Tôi bàng hoàng cả người. Đó là một điều mà tôi không bao giờ nghĩ tới. Nhưng chuyện đó, không phải là không thể xảy ra. Bây giờ, việc đó là một mớ bản khoản lớn của tôi, tôi mà trúng giải, tôi phải làm gì đây? Nếu không nhận, về nhà, thế nào cũng bị vợ chửi. Đang đói rách thấy mẹ mà lại còn chê tiền. Nhưng lãnh món tiền trúng giải, lũ bạn bè lại xúm vào mắng và chém chét cũng được thêm một biệt hiệu là người trúng giải văn nghệ Kim Loan.

Than ôi, đường đời muốn vạn ngã, xin quý bằng hữu hãy chỉ cho tôi một con đường đi, nếu mà tổ nhà tôi phát, trúng được cái giải thưởng văn chương...



